

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1158

25.05.2025 (136)

Hitler a háborúban : Mi történt *valójában* ?

A.V. Schaerffenberg

5. rész

4. fejezet: A háború előjátéka

Ellenállsz mindenfajta békének. Ti a háború és a béke örökös ismétlődését akarjátok."

Friedrich Nietzsche
Bevezetés, *Így szólt Zarathustra*

Amikor 1933. január 30-án megszületett a Harmadik Birodalom, az ellenzők Németországon belül és kívül egyaránt meg voltak győződve arról, hogy hamarosan összeomlik. Tévhitüket a következő év júliusában a megosztó Rőhm-puccs is megerősítette. De 1936-ra végre felismerték, hogy a nemzetiszocializmus olyan jelenség, amelyet csak külső katonai agresszióval lehet megszüntetni, és ezt a megfelelő körülmények között elhatározták, vagyis akkor, amikor az újrafegyverkezés befejeződik, és a más országokban élő pogányok tömegei kellőképpen felkészültek arra, hogy életüket kockáztassák ágyútöltelékként.

A németek az első világháború után önként letették fegyvereiket Woodrow Wilson amerikai elnök utasítására, aki megígérte, hogy a szövetségesek hamarosan követni fogják saját leszerelési programjukkal. Ehelyett Nagy-Britannia és Franciaország nemcsak megőrizte fegyveres erőit, hanem tovább fejlesztette azokat, évekkel azelőtt, hogy a Führer kancellár lett volna. "A német nép és a német kormány egyáltalán nem követelt fegyvereket" - jelentette ki 1933. október 16-án egy nemzetközi rádióadásban -, "hanem egyenlő jogokat". Ha a világ úgy dönt, hogy az utolsó géppisztolyig minden fegyvert eltöröl, akkor mi készek vagyunk csatlakozni egy ilyen egyezményhez. Ha a világ úgy dönt, hogy *bizonyos* fegyvertípusokat eltöröl, akkor mi készek vagyunk arra, hogy kezdettől fogva nélkülözzük azokat. De ha a világ úgy dönt, hogy csak bizonyos nemzetek fegyverezhetnek, mások nem, akkor nem vagyunk készek arra, hogy alapvetően kevesebb joggal rendelkező népként hagyjuk magunkat kizárni".

Az 1930-as évek során egymás után tett javaslatokat a kölcsönös európai leszerelésre, de a szövetséges sajtóban "háborús uszítóként" becsmérelte. Végso szándékának komolyságát már 1934-ben bizonyította azzal, hogy Joachim von Ribbentropot a leszerelésért felelős különmegbízottnak nevezte ki. Tizenegy évvel később, az általa elkerülni kívánt nemzetközi konfliktus utolsó napjaiban Hitler végrendeletében így emlékezett: "Annyi ajánlatot tettem a fegyverkezés csökkentésére és megszüntetésére, amit nem lehet örökre megmagyarázni, hogy a háború kitöréséért a felelősség nem hárulhat rám. Továbbá soha nem kívántam, hogy az első szörnyű világháború után egy második háború támadjon Anglia vagy akár Amerika ellen".

A szabályosan megválasztott rendszere elleni nemzetközi izgatás tudatában Hitler gyorsan lépett, hogy békés kapcsolatokat alakítson ki országa szomszédaival. A fasiszta Olaszország ideológiai alapon már szívélyesen viszonyult az Új Németországhoz. Franciaország és Anglia azonban régi ellenségek voltak. Az utóbbiak megnyugtatóására 1935. június 18-án Londonban von Ribbentroppal megtárgyaltatta az angol-német haditengerészeti egyezményt. Ez véglegesen 35%-ra csökkentette a Kriegsmarine hadihajóinak számát a Királyi Haditengerészet felszíni kapacitásának 35%-ára, és ezzel bizonyította a Harmadik Birodalom azon szándékát, hogy soha nem támadja meg a brit tengeri hatalmat. Ezt a nagylelkű lépést azonban nem viszonozták. A britekkel folytatott több mint két évig tartó kölcsönös leszerelési tárgyalások után a britek egyértelműen közölték vele, hogy Anglia *nem* fogja betartani a versailles-i szerződést, amelyet ők maguk is aláírtak, a katonai termelés csökkentésében, hanem valójában tovább fogja korszerűsíteni és bővíteni fegyveres erőit.

Mivel Nagy-Britanniában és másutt is egyre erősödött a zsidó háborús agitáció, Hitler tudta, hogy fel kell fegyvereznie a Wehrmachtot, ha Németországnak harci

esélye akar lenni a körülötte felépülő zsidó államok koalíciójával szemben. A franciák felé, Németország hagyományos ellenségének megnyerésére tett nagyszabású erőfeszítésében lemondott minden igényéről a vitatott területekre, ahol még mindig nagyszámú honfitársa lakott (mint például Elzász-Lotaringia), és számos diplomáciai lépést tett a közeledés irányába. Például "1935-ben Berlinben különleges tiszteletadással fogadta a francia hadi vakok küldöttségét, amelyet a szintén vak Scapini képviselő vezetett" - írja Leon DeGrelle. És "megszervezte a német veteránok zarándoklatát Douamontba abból a célból, hogy braternizálni tudjanak egykori francia ellenfeikkel".

1928 óta, öt évvel Hitler hatalomra kerülése előtt, a német hajógyárak egy olyan csatahajót építettek, amely kihívást jelentett volna a Dunquerque-osztálynak, a francia haditengerészet legnagyobb fegyveres hajótípusának, de a béke gesztusaként elrendelte a leszerelését. A párizsi politikusok erre a lépésre úgy válaszoltak, hogy katonai szövetséget kötöttek a kommunista Oroszországgal, amely kifejezetten a Birodalom ellen irányult. Cselekedeteiknek semmi közük nem volt Hitler diplomáciájához, hanem kizárólag Németország széttűzését célozták. Sok franciát felháborított kormányuk felháborító magatartása. "Mostantól kezdve" - kiáltott fel Benoist-Mechin államférfi, miután 1936. február 27-én ratifikálták a franciaszovjet paktumot - "veszélyes lejtőn haladunk lefelé".

Még a britek is úgy gondolták, hogy a franciák túl messzire mentek. Külügyminiszterük, Sir John Simon, azt mondta franciaországi nagykövetének, hogy "tegye világossá, hogy Angliát nyugtalanítja, hogy Franciaország olyan szerződést köt, amely végül a Németország elleni háborúban való részvételhez vezethet olyan feltételek mellett, amelyek összeegyeztethetetlenek a locarnói paktum második bekezdésével". A bekezdés, amelyre Simon utalt, előírta, hogy az aláírók, amelyek közé Franciaország is tartozott, kötelezettséget vállaltak arra, hogy soha nem szövetkeznek egyetlen állammal sem egy másik ország bekerítése céljából. A franciáknak nem volt mit nyerniük és mindent veszíteniük (amit végül is megtettek) azzal, hogy Sztálinnal szövetkeztek saját, létfontosságú érdekeik ellenében. Egy ilyen öngyilkos paktum az ördöggel csak a zsidókat szolgálhatta, akik nyíltan agitáltak minden szövetséges és semleges országban a Németország elleni "szent háború" mellett, tekintet nélkül a nemzetközi jogra vagy azokra az áldozatokra, amelyeket a nem-zsidók hoztak volna azért, hogy a világot biztonságossá tegyék a zsidóság számára.

Hogy megmutassa, hogy nem ijedt meg az ilyen gengszter taktikától, március 7-én Hitler a Rajna-vidék visszafoglalására küldte csapatait. Már a neve is németként, nem pedig franciaként azonosította. A versailles-i békeszerző háborús profithajhászok által ígért zsákmány részeként a párizsi politikusok a kapzsiságtól és az örök bosszútól hajtva elszakították a Rajna-vidéket a vereségtől levert

háború utáni Németországtól. Ugyanaz a hírmédia, amely felháborodva üvöltött Hitler Rajna-vidék "megszállása" miatt, egy szót sem írt arról, hogy a franciák "családok ezreit és ezreit üzték el otthonukból" (Brinkley, 9). A védtelen rajnaiak további megalázására szudáni fekete gyarmati katonákat vetettek be megszálló csapatként.

Ez az aljas intézkedés világszerte felháborította az embereket, és leleplezte, hogy a franciákat teljes mértékben az esztelen gyűlölet vezérli. A híres drámaíró, George Bernard Shaw a Brit Műsorszolgáltatási Vállalat egyik nyilatkozatában elítélte a Rajna-vidék fegyveres négekkel történő francia elfoglalását, mivel az "nem a nyugati civilizáció játékát játssza". Hitler "újramilITARIZÁLÁSA" a Ruhr-vidéken megfordította ezt a szégyenletes helyzetet, és egyértelmű üzenetet küldött a francia politikusoknak: Ha konfrontációt provokálnának, elsőként ők éreznék meg annak következményeit. Visszaléptek, de a világ belépett a háborúba vezető "veszélyes lejtőre".

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a Führer csak azért döntött ekkor a német újrafegyverkezés mellett, mert a franciák szakadatlanul fenyegetőztek, és nem voltak hajlandók békés megoldást keresni a nemzetközi problémákra. Míg ő a vérségi és kulturális rokoni kötelékek miatt az összes árja néppel való meggyezésre törekedett, addig a szövetséges politikusok csak arra gondoltak, hogy zsidó zsoldosaik parancsára, akik már hadat üzentek a német népnek, elpusztítsák a nemzetiszocializmus minden nyomát. Ugyanazt a csatahajót, amelynek leszerelését Hitler korábban a Franciaországgal szembeni jóakarat jeleként elrendelte, most újjáépíttette. Néhány évvel később a szövetségesek drágán megfizették, hogy nem fogadták el az olajágot, amikor a hatalmas *Scharnhorst* csatahajó a tengeren a csapásuk és megaláztatásuk lett.

Miközben a nemzetközi zsidóság francia politikai bábjai a tűzzel játszottak, Spanyolországban egy marxista koalíció terrorral és korrupcióval ellopta az ország nemzeti választásait. Bár a spanyolok többsége másként szavazott, a kommunisták és az anarchistáknak volt annyi *pofájuk*, hogy új szövetségüket "Népi" Frontnak nevezzék. A madridi kormányt éppen e bolsevik összeesküvés akarta eltéríteni, amikor valódi népfelkelés tört ki ellene. 1936 nyarára Spanyolországot polgárháború sújtotta. A hazafias ellenállást Jose Antonio de Rivera, a Falangista Mozgalom, a fasizmus spanyol változatának alapítója vezette. A kommunista kenguru bíróság általi kivégzése kiváltotta a nemzeti ellenállást.

Július 26-án az éber szovjetek kihasználták a spanyol belső vészhelyzetet, amelyben lehetőséget láttak arra, hogy megvethessék régóta álmodott lábukat Nyugat-Európában. Sztálin "katonai tanácsadókat" és hadianyagot küldött a marxista republikánusokhoz. Hamarosan nem csak pénzügyi támogatás, hanem fegyverek - beleértve a Vörös Légierő legújabb vadászgépeit és bombázóit - is érkeztek

Spanyolországba a Szovjetunióból. Az emberek és fegyverek beáramlásával szemben a nacionalistáknak azonnal át kellett volna telepíteniük a hadseregüket Marokkóból az ibériai harcmezőkre, de ehhez nem álltak rendelkezésükre az eszközök.

A kétségbeesett Francisco Franco, országa hazafias érdekeit képviselve, Mussolinihoz és Hitlerhez fordult segítségért. "Vajon mi, fasiszták válasz nélkül hagyhatnánk-e ezt a kiáltást - kérdezte öt évvel később a Duce -, és közömbösek maradhatnánk-e az úgynevezett "népfrontok" által elkövetett ilyen véres bűntettek állandósulásával szemben?". Megtagadhatnánk-e segítségünket attól a megváltó mozgalomtól, amely Antonio Primo de Riverában megtalálta alkotóját, aszkétáját és mártírját? Nem. 1936. július 27-én indult el tehát az első harci repülőszázadunk, és ugyanazon a napon volt az első halottunk."

A Führer a maga részéről egy szállító repülőgépekből álló légi flottát rendelt Észak-Afrikába, ahonnan a nacionalista hadsereget éppen időben szállították Spanyolországba, hogy megakadályozzák a vörösök ibériai hatalomátvételét. Adolf Hitler így a történelem első katonai légihajóját álmolta meg és hajtotta végre. Ez nemcsak Spanyolországot, hanem végül egész Európát megmentette attól, hogy a Szovjetunió kiterjesztésévé váljon. Ahogy a Führer később megjegyezte: "Francónak emlékművet kellene építenie a Ju-52-esnek". A Junkers Ju-52-es, amelyet a személyzet *Tante Ju*, azaz "Ju néni" néven emlegetett, volt az a repülőgép, amely a nacionalista csapatokat Marokkóból szállította.

A következő három évben a spanyol polgárháború azzal fenyegetett, hogy világméretű tűzvészt okoz, mivel Sztálin fokozta a köztársaságiak támogatását. Hozzájuk csatlakoztak a tengerentúli kommunista önkéntesek, gyakran országaik titkos áldásával és támogatásával. A franciaországi zsidó premier, Leon Blum vékonyan leplezett pártfogása alatt akadálytalanul átcúsztak a spanyol határon. Mások olyan messziről érkeztek, mint az Egyesült Államok, ahol az "Abraham Lincoln Brigád" (a zsidó kommunizmus megszemélyesítője, ha valaha is volt ilyen) tagjai szabadon részt vehettek a spanyol polgárháborúban, Roosevelt "hivatalos", nyilvános politikája ellenére, amely szerint nem avatkoztak be.

De a nacionalisták is vonzották önkénteseiket, az írországi kékinges fasisztáktól és az olasz feketeingesektől kezdve a lengyel pilótákon át az orosz emigránsokig. Köztük voltak a német *Kondor Légio* repülői is, akik döntő szerepet játszottak a háború kimenetelében azzal, hogy légi fölényt szereztek a nacionalistáknak. Az ő epikus ságájuk a *Flowering Rifle* című regényt írta Roy Campbell, a 20. századi angol költészet nagyjai közé tartozó Roy Campbell, aki Franco egyik brit önkéntese volt.

1937. április 27-én az újságok világszerte felháborodtak a védtelen baszk várost, Guernicát ért légitámadás miatt. A 6000 halott nőt és gyermeket ábrázoló borzal-

mas fotók mellett olyan szalagcímek jelentek meg, amelyek a "náci gyilkosokat" vádolták a szörnyű tragédia okozásával. Miközben Franciaországban, Angliában, Oroszországban és Amerikában az újságírók mindent megtettek, hogy a németek ellen hangolják a közvéleményt, a *Kondor Légió* pilótái értetlenül álltak, mert soha nem bombázták Guernicát. Célpontjaik a közeli Bilbao városa körüli republikánus erődökre korlátozódtak. Bár Guernica civil halottai elég valóságosak voltak, valójában kommunista kommandósok mészárolták le őket, akik saját kegyetlenkedéseiket antifasiszta propagandává alakították át. Ebben természetesen a nagyrészt szimpatizáns világsajtó is segítette őket, amelynek olvasói sem a németektől, sem a Nemzetközi Vörös keresztől nem ismerhettek meg ellenkező bizonyítékokat. A kommunisták és a hírközlő szervek cinkossága a nemzetiszocialisták elleni igazság kiforgatásában elég gyakori volt attól a pillanattól kezdve, hogy Adolf Hitler 1920-ban kidolgozta ideológiáját. De a Guernicával a megtevesztés mértéke soha nem látott méreteket öltött, ami a második világháború alatt folyamatosan ismétlődött és bővült, egészen napjainkig. A spanyol polgárháború nagy igazsága az volt, hogy azt egész Európából származó hazafias elemek nyerték meg egy új, a régi kicsinyes, sovíniszta megosztottságon túllépő, együttműködő szellemben.

Ezt az igazságot 1939 áprilisában drámai módon mutatták be, amikor Franco tábornok győztes erői óriási tüntetést rendeztek Madrid utcáin. Spanyol falangisták és olasz fasiszták vonultak fel a német Kondor-légiósokkal és számos más európai nemzetiséget képviselő önkéntesekkel. Megmutatták, hogy fajuk legádázabb ellenségei legyőzhetők, ha árja harcosokként összefognak - ezt a bizonyítékot néhány év múlva újra érvényesítik.

Miután Spanyolországban nem sikerült a fasizmust és a nemzetiszocializmust szétzúzni, a csalódott zsidók és lakájaik más lehetőségek után néztek, hogy újra fellángoljon a "szent háború". Kettőt találtak Közép- és Kelet-Európában.

